

ŻYCIE APOSTOLSKIE

ZASADY

[189]

Zgromadzenie jest poświęcone Tajemnicy Paschalnej Zbawiciela. Zdąza więc ono do tego, aby w każdej dziedzinie apostołatu żyć nowym życiem i nadzieją, które są zawarte w tej tajemnicy, aż do osiągnięcia własnego zmartwychwstania zakonników i zmartwychwstania społeczeństwa. Ta działalność apostołska stara się mieć na uwadze wymagania zmieniającego się świata, potrzeby współczesnego Kościoła i życia wspólnotowego.

[190]

Zgromadzenie uważa się za powołane do wszystkich form posługiwania, w których można realizować charyzmat Założyciela i jego uczniów: ożywiać nadzieję opartą na bezwarunkowej miłości Boga i pracować nad osobistym i społecznym zmartwychwstaniem. Potrzeba jednak, aby również sposób realizacji tej misji był zgodny z jego tradycją. Z tego względu Zgromadzenie uznaje za siebie właściwe te formy posługiwania, w których zakonnicy – sami będąc wzorem chrześcijańskiej wspólnoty – będą również mogli budować wspólnoty, współpracować z laikatem

oraz zachowywać i pogłębiać swój międzynarodowy charakter.

Przykładami takich form posługiwania, które miały i nadal mają dla nas wielkie znaczenie, są apostołat wychowania i apostołat parafialny. Także w ich przypadku jest jednak istotne, aby realizować je zgodnie z charyzmatem Założyciela i w sposób odpowiadający naszej tradycji.

[191]

Apostołat oznacza dla zmartwychwstańca wezwanie przez Chrystusa do prowadzenia życia apostołskiego przepełnionego głęboką i trwałą wiarą, “bez której nie można podobać się Bogu” (Hebr 11,6). Wiara jest koniecznym warunkiem skutecznej działalności apostołskiej. Zakonnicy winni prosić o taką wiarę razem z Apostołami: “Przymnóż nam wiary” (Łk 17,5). Wiara będzie przenikać całe życie zakonnika i mobilizować jego wysiłki w pracy apostołskiej.

[192]

W nawale zajęć apostołskich zmartwychwstaniec będzie zachowywał jedność w swojej pracy i duchowości. Chrystus żyje i działa w nim, a on przez swoje posługiwanie wzrasta w Chrystusie. Miłością Chrystusową kocha ludzi i troszczy się o ich duchowe dobro. Pragnienie doprowadzenia każdego człowieka do Chrystusa zawsze ożywia jego

apostolstwo oraz przygotowuje go i czyni zdolnym do przezwyciężenia wszelkich przeszkód, a gdy zajdzie taka potrzeba, nawet do ofiarowania swego życia za zbawienie wszystkich ludzi. Całe jego życie zakonne będzie przepełnione duchem apostołskim, a jego życie apostołskie duchem zakonnym.

[193]

W tym duchu każdy zmartwychwstaniec może oddać się całkowicie dziełu Chrystusowemu i osiągnąć duchowość właściwą dla pasterza Ludu Bożego. Będzie się uczył wyrzekać swej wygody, aby móc podejmować coraz to większe wysiłki przy spełnianiu swoich obowiązków pastoralnych i realizowaniu nowych idei duszpasterskich pod natchnieniem Ducha Świętego. Ponadto będzie on urzeczywistniał ducha Zgromadzenia, który domaga się, by umierał on sobie samemu i zmartwychwstawał z Chrystusem po to, żeby jego nowe życie z Chrystusem stało się dobrodziejstwem dla Ludu Bożego. Niech służy radośnie, aby w ten sposób mógł się okazać nowy porządek ustanowiony przez Zmartwychwstałego Chrystusa³⁵.

[194]

Niech każdy członek Zgromadzenia pamięta, że ma obowiązek troski o powołania. Niech się modli,

³⁵ “Niebo nowe i ziemia nowa” (Ap 21,1-10).

aby Pan żniwa “wyprawił robotników na swoje żniwo” (Mt 9, 38). Niech również pamięta, iż szczególnie pociąga innych do uczestnictwa w swoim poświęceniu poprzez braterską miłość i radosne wypełnienie swego apostołatu.

[195]

Zgromadzenie usiłuje wnieść ducha ekumenicznego we wszystkie apostołaty. Jest zatroskane o ludzi wszelkich przekonań, ale unika działań zmierzających do pozornego pojednania oraz powierzchowności i nieroztropnej gorliwości. Jego działalność musi być zgodna z wiarą, którą Kościół katolicki zawsze wyznawał. Jest także rzeczą ważną, aby zakonnicy modlili się o zjednoczenie chrześcijan, prowadzili dialog dotyczący różnic oraz współpracowali we wspólnych przedsięwzięciach. W ten sposób rozszerzą oni swoją miłość na wszystkich i będą świadczyć o Chrystusie.

[196]

Zakonnicy będą pomagać laikatowi odkrywać moc Ducha Świętego działającego w sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego i w ten sposób włączać go w odpowiedzialność za posłannictwo Kościoła. Uznając doniosłą rolę laikatu w życiu Kościoła, będziemy słuchać jego głosu z braterskim zainteresowaniem i zwracać uwagę na jego pragnienia, punkty widzenia, doświadczenia oraz

kompetencje. Zakonnicy uznają, że laikat ma specyficzne posłannictwo w służbie Kościoła i dlatego dadzą mu swobodę działania i zachęcą do inicjatywy. Będą także szukać sposobności dla doksztalcenia religijnego laikatu i ciągłej jego formacji.

[197]

Choć apostolskie przedsięwzięcia Zgromadzenia dotyczą przede wszystkim wiernych, to jednak zakonnicy powinni brać pod uwagę także tych, którzy są poza owczarnią, a zwłaszcza tych, którzy nie należą do żadnego kościoła i są wyobcowani, niejako oczekując od zakonników, by dzielili się z nimi radością i owocami Królestwa niebieskiego.

[198]

Zakonnikom pracującym wśród innych narodów zaleca się usilnie, aby tak dobrze poznali język, kulturę i obyczaje tych, wśród których pracują, jak własne. Dzięki temu będą mogli lepiej służyć Ludowi Bożemu, skuteczniej świadczyć o Chrystusie i pełniej zrealizować własną osobowość.

[199]

Dla lepszej oceny potrzeb czasu, każda prowincja i każdy region powinien – w świetle Konstytucji i zgodnie z potrzebami poszczególnego kraju – sformułować wytyczne dla pracy wychowawczej i duszpasterskiej. Sposób wypracowania takich sformułowań pozostawia się do uznania poszczególnych prowincji i regionów.

APOSTOLAT WYCHOWANIA

[200]

Zgodnie z duchem Założycieli Zgromadzenie uważa swą pracę wychowawczą za owocną formę swego apostolatu i dlatego – pod przewodem Kościoła – angażuje się we wszystkie dziedziny tej pracy, włącznie z kierowaniem instytucjami wychowawczymi na każdym poziomie. Harmonijna współpraca w ramach apostolatów parafialnego i

wychowawczego pozwoli osiągnąć wspólny cel Zgromadzenia, jakim jest zmartwychwstanie społeczeństwa.

[201]

Celem apostołatu wychowania jest rozwój całego człowieka. Ten cel osiąga się przez kształcenie umysłu i urabianie właściwego sądu, prowadząc w ten sposób ludzi do Boga, który jest źródłem i celem wszelkiej mądrości i wiedzy. Zakonnik musi wpajać w ludzi poczucie osobistej godności, wolności i posłannictwa; winien też budować wspólnotę wiary, ożywioną duchem Zmartwychwstałego Chrystusa. W apostołacie wychowawczym zakonnicy starają się łączyć ze sobą wartości duchowe i intelektualne.

[202]

Zakonnicy będą się starali ożywiać w innych głębokie poszanowanie i umiłowanie prawdy, której źródłem jest Chrystus: “droga, prawda i życie” (J 14,6). Poprzez swoje nauczanie i badania naukowe zachęcają innych do aktywnego włączania się z należną wolnością w poszukiwanie prawdy poprzez badania naukowe, refleksję nad własnym życiem i właściwą, krytyczną postawę wobec otaczającego świata.

[203]

Zakonnik będzie usiłował wpajać w innych poczucie godności osobistej, wolności i posłannictwa. Poczucie godności osobistej wynika z faktu stworzenia, odkupienia i wezwania człowieka do jedności z Bogiem. Z uznania tej od Boga pochodzącej godności i wolności wynika poczucie posłannictwa, widoczne w życiu zakonnika. Poczucie posłannictwa wzywa natomiast do odpowiedzi na potrzeby innych ludzi na każdym poziomie społecznym oraz do czynnego angażowania się w życie własnej parafii, własnego kraju i całego świata, przyczyniając się w ten sposób do zmartwychwstania społeczeństwa. Sprawą szczególnej wagi jest troska o przygotowanie specjalistów w każdej dziedzinie. Wśród nich czołowe miejsce powinni zajmować kierownicy duchowni, tak w życiu zakonnym, jak i kapłańskim.

[204]

Zakonnicy będą tworzyć wspólnoty wiary, opisane w *Dziejach Apostolskich*³⁶ i pismach Bogdana Jańskiego, które sprzyjają praktykowaniu życia chrześcijańskiego, kultu, przyjaźni i wzajemnej akceptacji. W takich to właśnie wspólnotach ludzie mogą pogłębiać swój szacunek dla chrześcijańskiego,

³⁶ “Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie” (Dz 2,42).

kulturowego i narodowego dziedzictwa, ucząc się również przewyżczać ograniczenia wynikające z pochodzenia i z uprzedzeń klasowych, kulturowych czy narodowościowych.

[205]

Zakonnicy będą uważać swoje instytucje wychowawcze za najbardziej odpowiednie miejsca, w których może rozwijać się wspólnota chrześcijańska. W tych instytucjach będą się starali wytwarzać atmosferę wolności i odpowiedzialności, utrzymując równocześnie dyscyplinę potrzebną do osiągnięcia ideałów wspólnoty chrześcijańskiej. Będą również dążyć do pielęgnowania podstawowego szacunku dla osobowości i indywidualności zarówno wychowanków, jak i wychowawców. Otwartość i przystępność w stosunku do uczniów i współpracowników będzie ważnym środkiem budowania chrześcijańskiej wspólnoty.

[206]

Doświadczanie żywej wspólnoty chrześcijańskiej w poszczególnych domach zakonnych umożliwi nam stworzenie podobnych wspólnot w instytucjach wychowawczych Zgromadzenia. Życie wspólnotowe uczy zakonników, jak stać się bardziej podobnymi do Chrystusa i jak być wzorami prawdziwie chrześcijańskiego życia dla naszych współpracowników i wychowanków. Każdy z nich jest w tym zakresie osobi-

ście odpowiedzialny za to, by mógł powiedzieć za św. Pawłem: “Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa” (1 Kor 11,1).

[207]

Zakonnicy jako wychowawcy uznają za swój obowiązek osiągnięcie profesjonalnej kompetencji. Dbają też o ciągłą formację zgodnie z oczekiwaniami Zgromadzenia, własnymi talentami i zdolnościami oraz dobrem tych, którzy zostali powierzeni ich opiece.

[208]

Zakonnicy powinni także dążyć do tego, by ci z którymi pracują w apostołacie wychowawczym, byli przejęci idealami i celami wychowawczymi naszego Zgromadzenia.

[209]

Podejmując apostołat wychowania, zakonnicy będą współpracować z Kościołem lokalnym: sami uczestnicząc w jego życiu i prowadząc wychowanków do podobnie aktywnego uczestnictwa.

APOSTOLAT PARAFIALNY

[210]

Zgromadzenie uważa, że jednym z jego głównych zadań jest duszpasterstwo parafialne, ponieważ parafia stanowi podstawową jednostkę wspólnoty kościelnej. Zakonnicy pracujący w duszpasterstwie parafialnym będą troszczyli się o to, aby parafia stawała się rodziną zjednoczoną w Duchu i miłości Chrystusa na wzór pierwszej gminy chrześcijańskiej w Jerozolimie, w której «jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących» (Dz 4, 32).

[211]

Budowanie kościoła Bożego w parafii dokonuje się przede wszystkim poprzez rodzinę. Rodzinę należy więc otoczyć szczególną troską, aby jako Kościół domowy odnalazła właściwe sobie miejsce w posłannictwie parafii. Swoje apostołskie powołanie rodzina będzie realizowała poprzez wzajemną miłość i wspólną modlitwę, poprzez praktykowanie miłosierdzia, sprawiedliwości i miłości oraz poprzez służbę wszystkim ludziom, a zwłaszcza tym, którzy znajdują się w potrzebie.

[212]

Formowanie nowego człowieka jest wspólnym posłannictwem rodziny i Kościoła. Dlatego zasadniczym motywem wszelkich inicjatyw duszpasterskich Zgromadzenia, mających na względzie dobro dzieci i młodzieży w prowadzonych przez nie parafiach, będzie troska o nowego człowieka, odrodzonego w sakramencie chrztu, który jest dla chrześcijanina pierwszym zmartwychwstaniem. Wychowanie dzieci i młodzieży dokonuje się poprzez katechizację, rekolekcje, liturgię i inne formy duszpasterskie. Cała nasza posługa powinna być przepojona radością Tajemnicy Paschalnej.

[213]

Jak człowiek przy Sadzawce Owczej, który cierpiał przez trzydzieści osiem lat, nie otrzymując od nikogo pomocy aż do przyjścia Jezusa³⁷, tak chorzy, starcy, samotni i ludzie znajdujący się w jakiegokolwiek potrzebie oczekują od zakonników szczególnej troski i zainteresowania. Program posługi sakramentalnej i społecznej dla osób chorych i starszych będzie stanowił integralną część zmartwychwstańczego apostołatu parafialnego. Należy również dokładać starań, by uświadomić tym osobom, że ich cierpienia, związane z cierpieniami Chrystusa, mają wielką wagę dla Kościoła i dla nich samych,

³⁷ Por. J 5,1-9.

ponieważ mogą ich doprowadzić do osobistego uczestnictwa w chwale zmartwychwstania.

[214]

Parafia jest wspólnotą składającą się z mniejszych wspólnot, poprzez które poszczególni wierni będą mogli łatwiej realizować swoją odpowiedzialność za Kościół. Z tego względu Zgromadzenie jest otwarte na różne wspólnoty wiernych i popiera ich tworzenie. Takie wspólnoty rozwijają osobowość, krzewią przyjaźń i współpracę w apostołacie parafialnym.

[215]

Centrum i źródłem prawdziwego życia religijnego wśród członków rodziny parafialnej jest liturgia, a zwłaszcza Eucharystia. Przez sprawowanie liturgii Chrystus, który jest zawsze obecny w swoim Kościele, oddaje Bogu doskonałą chwałę i uświęca ludzi. Liturgia, będąc aktem Chrystusa Najwyższego Kapłana i Jego Ciała Kościoła, jest czynnością świętą, która swą skutecznością przewyższa wszelkie inne czynności. Z tego względu zakonnicy powinni troszczyć się, aby wierni uczestniczyli w niej świadomie, czynnie i owocnie.

[216]

Kapłani i diakoni sprawują liturgię *in persona Christi*. Będą przeto głosić słowo Boże, a nie swoje własne. Powinni gorliwie przygotować się do głoszenia słowa Bożego i swoje życie kształtować według prawdy, którą głoszą: “Głoś naukę, nastawaj w porę, nie w porę, (w razie potrzeby) wykaż błąd, poucz, podnieś na duchu z całą cierpliwością, ilekroć pouczasz” (2 Tym 4,2).

[217]

Parafie będą pielęgnować nabożeństwo do Maryi, Matki Kościoła. Ze Zwiastowaniem rozpoczęło Jej duchowe macierzyństwo, które będzie trwać dopóty, dopóki Chrystus nie ukształtuje się we wszystkich członkach swojego Ciała, którym jest Kościół. W dzień Pięćdziesiątnicy Maryja wraz z uczniami modliła się o zesłanie Ducha Świętego na Kościół. Maryja jest nadal aktywna w zsyłaniu Ducha Świętego na Kościół, na Zgromadzenie i na ludzi, którym posługujemy. Jeśli nasza działalność apostołska ma być owocna, Jej pomoc i wstawienie są nieodzowne.

[218]

W zarządzaniu parafiami zakonnicy zależą od ordynariusza zgodnie z ogólnym prawem kościelnym. Ci, którzy skierowani są do obowiązków parafial-

nych, chociaż przyjmują je od biskupa, to jednak będą wykonywać je z pełnym szacunkiem dla charyzmatu i tradycji własnego Zgromadzenia.

[219]

Proboszcz administruje dobrami parafialnymi zgodnie z przepisami prawa kościelnego. Przełożony miejscowy kieruje sprawami domu; jednakże obowiązki proboszcza i przełożonego może spełniać ta sama osoba.

APOSTOLAT MISYJNY

[220]

Chociaż Zgromadzenie nie jest instytutem misyjnym, to jednak będzie angażować się w pracę na misjach w takiej mierze, w jakiej Kościół oczekuje tego od czynnego instytutu zakonnego. Działalność misyjną będzie prowadzić tam, gdzie istnieją znaczne potrzeby duchowe i materialne. Zgromadzenie skoncentruje swą działalność na takim rozwijaniu i kształtowaniu Kościoła lokalnego, które uczyni z niego wspólnotę wiary, nadziei i miłości, zgodnie z jego kulturą. Ogólnym celem tej pracy będzie troska o to, żeby cały rodzaj ludzki tworzył jeden Lud Boży, zrastał się w jedno Ciało Chrystusa i wznosił się jako jedna świątynia Ducha Świętego.

[221]

Ze względu na złożoność spraw misyjnych wyżsi przełożeni winni w sposób szczególny reagować na potrzeby misjonarzy. Następujące sprawy wymagają większej uwagi z ich strony:

- a) staranie się o to, by bracia udający się na misje byli dobrze przygotowani do zadań im wyznaczonych;
- b) regularne odwiedzanie misji i przebywanie tam przez czas potrzebny do zapoznania się z wykonywaną posługą;
- c) troska o potrzeby materialne zakonników, jeżeli miejscowe środki utrzymania są niewystarczające;
- d) zachęcanie wszystkich członków wspólnoty do wspomagania misjonarzy poprzez osobiste zainteresowanie i modlitwę.